

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/156/2020
Identifikačné číslo spisu: 6418204898
Dátum vydania rozhodnutia: 24.11.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6418204898.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu H. K., bývajúceho v X., J. F. XXX/XX, zastúpeného advokátskou kanceláriou FALIS & Partners, s r. o., so sídlom v Bratislave, Lermontovova 14, IČO: 51 769 654, proti žalovanej PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 2 561,11 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 9 Csp 94/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 11. februára 2020 sp. zn. 14 Co 201/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 9 Csp 94/2018-150 zo 4. júla 2019 žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia 2 561,11 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od 7. novembra 2018 až do zaplatenia z titulu vydania bezdôvodného obohatenia zamietol. Žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. V odôvodnení poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, zistený skutkový stav a uviedol, že žalobca v postavení spotrebiteľa ako dlžník uzatvoril so žalovanou ako veriteľom zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX z 25. marca 2013, na základe ktorej mu bol reálne poskytnutý úver vo výške 1 001,83 eura, za ktorý žalobca ako dlžník celkom zaplatil 3 562,94 eura. Žalobcom uplatnený nárok mal predstavovať bezdôvodné obohatenie, ktoré získala žalovaná ako veriteľ z dôvodu, že uzavretú revolvingovú zmluvu považoval žalobca za úverovú zmluvu bezúročnú, bez poplatkov a tiež absolútne neplatnú. K jeho tvrdeniu súd prvej inštancie uviedol, že pre vznik samotnej zmluvy o úvere je postačujúca dohoda zmluvných strán o úvere, úroku a dobe splatnosti, pričom nie je potrebné dohodnúť údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“), keď absencia takejto náležitosti v

zmysle § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch je sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou zmluvy o úvere, nie jej neplatnosťou. Zároveň vyslovil, že ani rozhodcovská zmluva priamo viažuca sa k úverovej zmluve uzatvorenej medzi stranami sporu nie je následne neplatná. V tejto súvislosti tiež dospel k záveru, že uzavretá rozhodcovská zmluva neobsahuje neprijateľné podmienky a z jej obsahu nemožno vyvodit' ani to, že je v neprospech slabšej zmluvnej strany, t. j. spotrebiteľa, resp. že by obsahovala ustanovenia vyvolávajúce nerovnováhu medzi účastníkmi konania. Poukázal na to, že žalobcovi ako spotrebiteľovi bola daná možnosť, či vôbec takúto rozhodcovskú zmluvu uzatvorí a či o vzájomných sporoch z úverovej zmluvy, bude založená právomoc rozhodcovského súdu alebo všeobecného súdu. Žalobca nevyužil možnosť a sám podpísal úverovú zmluvu, i keď vopred pripravenú v konkrétnom znení, avšak bez uvedenia konkrétneho rozhodcu. Dodal, že žalobca ako spotrebiteľ nevyužil ani ďalšie zmluvné dojednanie a to možnosť bez uvedenia dôvodu odstúpiť od takto uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy v lehote 14 dní od jej uzatvorenia. Keďže predmetná rozhodcovská zmluva bola koncipovaná ako samostatná zmluva na osobitnej listine, súd prvej inštancie považoval uzatvorenú rozhodcovskú zmluvu za platnú. Ďalej konštatoval, že rozhodcovský rozsudok vydaný súdom, ktorého právomoc bola založená platnou rozhodcovskou zmluvou, nemožno preto považovať za nulitný akt. Uzavrel, že rozhodcovský rozsudok, ktorý bol vydaný v zmysle Zákona o rozhodcovskom konaní, nebol zrušený a ani inak právne relevantným spôsobom nezanikli jeho účinky, a preto ani plnenie, ktoré bolo vymožené na jeho základe v rámci exekučného konania, nemožno považovať za plnenie bezdôvodné, a preto žalobu zamietol.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom č. k. 14 Co 201/2019-188 z 11. februára 2020 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.1. Odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok, ktorým sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia za situácie, že vo vzťahu k nárokom z úverovej zmluvy rozhodoval rozhodcovský súd, pričom rozsudok rozhodcovského súdu bol vykonateľným exekučným titulom, na základe ktorého bolo vedené a aj ukončené exekučné konanie, nie je dôvodný. Zdôraznil, že prieskum spôsobilosti exekučného titulu, na podklade ktorého bola vykonaná exekúcia, neprináleží súdu v tomto prebiehajúcom konaní. Odvolací súd zároveň poukázal na to, že žalobca rozhodcovský rozsudok žiadnym spôsobom nenapadol i napriek tomu, že mal možnosť aj podaním žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku preskúmať rozhodcovský rozsudok a prípadne zmariť jeho účinky ako exekučného titulu. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie sa mal odkloniť od rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konštatoval, že súd prvej inštancie sa dostatočným spôsobom vysporiadal s vyriešením otázky platnosti rozhodcovskej zmluvy s poukazom aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 80/2017, ktoré rozhodnutie bolo podrobené aj testu ústavnosti. Rovnako po preskúmaní veci nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu spočívajúcu v tvrdení, že žalobcovi, resp. právnemu zástupcovi, nebol predložený dôkaz (podací hárok), ktorým žalovaná preukazovala riadne zaslanie rozhodcovskej zmluvy žalobcovi. Napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil v súlade s § 387 ods. 1 CSP.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky (ne)platnosti a (ne)prijateľnosti rozhodcovskej zmluvy uzavretej za účelom zabezpečenia záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom odvolací súd sa pri rozhodovaní v predmetnej veci odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Uviedol, že žalovaná, ktorú v danom prípade ťažilo dôkazné bremeno, nepreukázala, že by rozhodcovská zmluva bola so žalobcom individuálne dojednaná a že bolo slobodnou vôľou žalobcu rozhodcovskú zmluvu uzatvorit', a to v čase, keď ešte ani zmluva o revolvingovom úvere neexistovala, resp. nebolo zrejmé, či vôbec k uzavretiu zmluvy dôjde. Dovolateľ poukázal na to, že rozhodcovská zmluva mala formulárový charakter, bola vopred pripravená žalovanou bez akejkoľvek možnosti žalobcu

meniť jej obsah. Dodal, že uvedenie rozhodcovskej zmluvy na samostatný papier malo za účel obchádzanie zákonnej úpravy ochrany spotrebiteľa. S ohľadom na uvedené bol toho názoru, že v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno považovať predmetnú rozhodcovskú zmluvu za individuálne dojednanú. V tejto súvislosti poukázal na početné konania vedené exekučným súdom - Okresným súdom Banská Bystrica, ktorý po 1. apríli 2017, všetky návrhy žalovanej na vykonanie exekúcií zamietal s odôvodnením, že nedošlo k platnému uzatvoreniu rozhodcovskej zmluvy a nebola daná právomoc rozhodcovského súdu. Ďalej uviedol, že uznesenia tohto exekučného súdu boli podrobené aj testu ústavnosti, keď Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. IV. ÚS 371/2018 konštatoval ústavnú udržateľnosť záverov uvedených v predmetných uzneseniach. Súčasne poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu, najmä na uznesenie sp. zn. 3 Cdo 27/2011 (uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 6/2015), z ktorých vyplýva, že ak je rozhodcovská doložka (zmluva) absolútne neplatná, jej absolútna neplatnosť nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona (ex lege), v dôsledku čoho sa na takúto doložku (zmluvu) hľadí tak, ako keby nebola nikdy urobená. Zároveň neplatná rozhodcovská doložka nemôže založiť právomoc rozhodcovského súdu. Aj s ohľadom na uvedené závery dovolateľ konštatoval, že odvolací súd rozhodol v priamom rozpore s ustálenou judikatúrou dovolacieho súdu, čo zakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Navrhol zrušiť napadnuté rozhodnutie a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Uplatnil si nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že podané dovolanie nespĺňa zákonné náležitosti, keďže z neho nevyplýva označenie právnej otázky riešenej odvolacím súdom, pri ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe a ani to, ako mala byť riešená. Vyjadrila tiež pochybnosť nad tým, či žalobcom označené rozhodnutia dovolacieho súdu predstavujú jeho „ustálenú prax“ a či sú vôbec aplikovateľné v pomeroch prejednávanej veci, keďže sú v nich riešené odlišné skutkové a právne súvislosti. Okrem toho žalovaná uviedla, že podstatou sporu nebolo riešenie platnosti rozhodcovskej zmluvy, ale posúdenie, či plnenie vymožené v rámci riadne vykonaného a ukončeného exekučného konania je bezdôvodným obohatením. Preto s poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 158/2017 konštatovala, že dovolanie nie je vecne dôvodné, keďže ním tvrdený odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu sa netýka dôvodov, pre ktoré odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Navrhla dovolanie odmietnuť, resp. zamietnuť ako nedôvodné. Uplatnila si nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“, resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

8. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia expressis verbis vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré nie sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Táto otázka má byť vymedzená tak, aby odpoveď na ňu priniesla vyriešenie právneho problému, a zároveň aby jej právne posúdenie odvolacím súdom prinieslo všeobecné riešenie tej istej typovej právnej situácie.

10. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

11. Dovolací súd je viazaný iba vymedzením dovolacieho dôvodu a právnou otázkou, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré považuje dovolateľ za nesprávne, nie však už určením, pod ktorý prípad prípustnosti riešenia (§ 421) táto otázka spadá. Takéto riešenie významovo nespadá pod vymedzenie dovolacieho dôvodu (§ 432 ods. 2 CSP).

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP má osobitný význam vzájomný vzťah medzi „právnou otázkou“ a „rozhodovacou praxou dovolacieho súdu“. Pre právnu otázku v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky a odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (R 83/2018).

13. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolací súd uvádza, že toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil, t. j. vysvetlil jej podstatu a uviedol súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie a jej riešenie predstavuje odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP).

14. Ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vytváraná najvyššími súdnymi autoritami, ktorú vyjadrujú predovšetkým rozhodnutia a stanoviská najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované

v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením spravodlivého procesu, princípu rovnosti právnej istoty a legitímneho očakávania strán (čl. 2 ods. 1, 2 a čl. 3 Základných princípov CSP). Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané nepublikované rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (sp. zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 158/2017, sp. zn. 4 Cdo 95/2017, sp. zn. 5 Cdo 87/2017, sp. zn. 6 Cdo 21/2017 a sp. zn. 6 Cdo 129/2017).

15. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletinu Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (R 71/2018).

16. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, dovolateľ namieta nesprávne právne posúdenie otázky týkajúcej sa posúdenia (ne)platnosti a (ne)prijateľnosti rozhodcovskej zmluvy uzavretej za účelom zabezpečenia záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

17. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 25. marca 2013 je bezúročná a bez poplatkov, lebo neobsahuje zákonné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase jej uzavretia (25. marca 2013, ďalej len „Zákona o spotrebiteľských úveroch“) a to termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, nesprávny údaj o RPMN, ktorý vychádzal z nesprávnej výšky úveru. Zároveň bola dojednaná neprímeraná odplata, ako aj namieta nedostatok písomnej formy spotrebiteľskej zmluvy a neplatnosť/neprijateľnosť rozhodcovskej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX z 25. marca 2013, ktorá nebola individuálne dojednaná, a preto je neplatná, v dôsledku ktorej neplatnosti nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať rozhodcovský rozsudok, na podklade ktorého bola vedená exekúcia. Z titulu bezdôvodného obohatenia sa preto žalobca domáhal vydania 2 561,11 eura istiny s príslušenstvom z dôvodu, že v rámci exekučného konania vedeného na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. Er 105/2015 bola vymožená suma vo výške 3 014,42 eura, pričom výška skutočne poskytnutého úveru bola 1 001,83 eura. Exekučný súd neskúmal exekučný titul, ktorým bol rozhodcovský rozsudok vydaný Slovenským arbitrážnym súdom zriadeným Slovak arbitration court, s. r. o. v Bratislave, sp. zn. 446/07/14 z 24. septembra 2014 s právoplatnosťou od 3. novembra 2014.

18. Pri skúmaní procesnej prípustnosti dovolania a náležitého vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 CSP dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom položená právna otázka uvedené kritérium nespĺňa a jej formulácia opomína základné závery rozhodujúce pre právne úvahy odvolacieho (i prvoinštančného) súdu. Pre záver o tom, že ide o právnu otázku, kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej a pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor sporovej strany, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca. Právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 CSP.

19. Z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že touto otázkou nebola otázka posúdenia (ne)platnosti a (ne)prijateľnosti rozhodcovskej zmluvy uzavretej za účelom

zabezpečenia záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Odvolací súd popri rešpektovaní ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, založil dovolaním napadnutý rozsudok na tom základe, že žaloba je neopodstatnená preto, lebo žalobca nevyužil v rozhodujúcom čase a v konaní, v ktorom mal, svoju procesnú možnosť domáhať sa ochrany svojich práv. Z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že ak v exekučnom konaní bola už prejudiciálne vyriešená právna otázka, či rozhodcovská zmluva bola platná/neplatná, a teda či exekučný titul pozostávajúci z rozhodcovského rozsudku nie je nulitný právny akt. V novom konaní je súd už viazaný týmto prejudiciálnym účinkom. V zmysle rozhodnutia odvolacieho súdu táto podstatná okolnosť bránila tomu, aby tá istá, už (exekučným) súdom právoplatne vyriešená otázka bola znovu preskúmaná, posudzovaná a rozhodnutá v (inom) konaní, v ktorom sa žalobca domáhal vydania toho, čo mu bolo zexekvované. Predmetom uplatňovaného nároku dovolateľa bola otázka splnenia predpokladov vzniku právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia, za situácie, keď v exekučnom konaní bola už prejudiciálne vyriešená právna otázka, či rozhodcovská zmluva bola platná/neplatná, a teda či exekučný titul pozostávajúci z rozhodcovského rozsudku nie je nulitný právny akt. Exekučný súd rozhodcovskú zmluvu, na základe ktorej konal rozhodcovský súd nevyslovil za neplatnú. Nastolená otázka dovolateľa týkajúca sa posúdenia (ne)platnosti a (ne)prijateľnosti rozhodcovskej zmluvy uzavretej za účelom zabezpečenia záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, tak v riešení veci nemôže priniesť zmenu záverov konajúcich súdov a jej riešenie nemôže priniesť pozitívny výsledok v jeho spore a právne postavenie dovolateľa sa nezmení.

20. S ohľadom na vyššie uvedené dovolací súd dovolanie odmietol v súlade s § 447 písm. f) CSP z dôvodu náležitého nevymedzenia dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

21. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovanej v dovolacom konaní (§ 255 ods. 1 CSP), ktorej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu proti žalobcovi. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0, vo výroku o trovách konania v pomere 2:1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.